

Innst. 464 L

(2012–2013)

Innstilling til Stortinget fra kommunal- og forvaltningskomiteen

Prop. 162 L (2012–2013)

Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om endringer i utlendingsloven (familieinnvandring for særkullsbarn ved fare for seksuelle overgrep).

Til Stortinget

1. Sammendrag

1.1 Innledning

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i proposisjonen en ny bestemmelse i utlendingsloven vedrørende beviskrav for avslag på søknad om familieinnvandring når det er fare for at særkullsbarn vil bli utsatt for seksuelle overgrep. For det første skal søknad om oppholdstillatelse fra særkullsbarn som hovedregel avslås når referansepersonen (mors/fars ektefelle) er dømt for seksuelle overgrep mot barn i løpet av de siste ti år. Videre senkes kravet til sannsynlighet, slik at søknad om oppholdstillatelse, uavhengig av straffedom, kan avslås dersom det er grunn til å frykte seksuelle overgrep. Dersom referansepersonen er mistenkt eller siktet for seksuelle overgrep mot barn, skal barnets søknad om familieinnvandring stilles i bero. Formålet med forslagene er å beskytte barn som søker familieinnvandring mot å bli utsatt for seksuelle overgrep i Norge.

Etter utlendingsloven § 40 femte ledd (utlendingsloven 1988 § 9 annet ledd) kan en søker i dag nektes oppholdstillatelse dersom det er mest sannsynlig at søkeren eller dennes særkullsbarn vil bli mishandlet eller grovt utnyttet. Dette gjelder kun dersom søkeren ikke har felles barn med referansepersonen og ikke har levd i et etablert samliv med referansepersonen i utlandet eller i Norge (familieetablering). Tilsvarende gjelder særkullsbarn som søker

familiegjenforening med en forelder som har fått oppholdstillatelse i familieetablering, dvs. uten at forelderen har felles barn med referansepersonen eller har levd i et etablert samliv med referansepersonen i utlandet eller i Norge. Av lovens forarbeider fremgår følgende:

«Departementet anser som utgangspunkt at det ikke bør være myndighetenes oppgave å innta en formynderrolle i forhold til samlivsetableringer. Det oppstår imidlertid en vanskelig moralsk situasjon når det fremstår som sannsynlig at søkeren eller dennes særkullsbarn vil bli utsatt for overgrep av en referanseperson i Norge som utnytter den maktposisjon vedkommende har i kraft av de innvandringsregulerende bestemmelsene i utlendingsloven.»

Den 18. september 2009 prøvde Høyesterett spørsmålet om gyldigheten av et vedtak fra Utlendingsnemnda (UNE) om å nekte oppholdstillatelse etter tidligere utlendingslov § 9 annet ledd. Saken dreide seg om to særkullsbarn som søkte familiegjenforening med sin mor i Norge. Morens ektemann var tidligere straffedømt for utuktig omgang med barn under 14 år, jf. straffeloven § 195 første ledd første straffalternativ og § 212 første ledd nr. 3. Høyesterett kom til at vedtaket måtte kjennes ugyldig, da det ikke var sannsynlighetsovervekt for overgrep mot ektefelles særkullsbarn. Straffedommen overfor stefaren var sentral i Høyesteretts risikovurdering. Søkerne var på tidspunktet for Høyesteretts dom 10 og 12 år gamle. Førstvoterende skriver:

«Det er helt på det rene at det er en generell – statistisk – risiko for nye forgåelser fra overgriperens side.

D er dømt for alvorlige forhold, og jeg må legge til grunn at det er en risiko for at det kan skje overgrep overfor de barna saken gjelder. De straffbare forholdene lå imidlertid mer enn åtte år tilbake i tid på vedtakstidspunktet, og det er ingen holdepunkter

for at D har begått eller forsøkt å begå nye straffbare handlinger av samme art. Jeg er enig med lagmannsretten i at bevisgrunnlaget er for svakt til å tilfredsstille kravet om sannsynlighetsovervekt for at overgrep vil bli begått dersom søknaden innvilges.»

Departementet mener dommen viser at utlendingsloven § 40 femte ledd ikke i tilstrekkelig grad beskytter barn som søker om familieinnvandring mot fremtidige seksuelle overgrep. Det kan fremstå som støtende mot den alminnelige rettsfølelse om norske myndigheter innvilger oppholdstillatelse til barn som søker familieinnvandring når mors eller fars ektefelle tidligere er straffedømt for seksuelle overgrep mot barn eller det er grunn til å frykte at nye overgrep vil finne sted. Bevismessig er det en svært vanskelig oppgave å vurdere hvilken konkret risiko som foreligger for at et barn i fremtiden vil bli utsatt for overgrep. Slik beviskravet er utformet i dag, vil trolig enkeltstående domfellelser noe tilbake i tid ikke være nok til å fastslå fremtidig risiko.

I proposisjonens kapittel 2.2 gis en nærmere omtale om seksuelle overgrep mot barn og gjentakelsesfaren. Forslaget til lovendringer har vært på høring. Nærmere beskrivelse av høringsinstansenes syn følger under de enkelte kapitlene i proposisjonen. I kapitlene 3, 4 og 5 i proposisjonen gis en omtale av gjeldende rett, svensk og dansk rett, samt internasjonale forpliktelser.

1.2 Departementets vurdering

1.2.1 Formål mv.

Det fremgikk av høringsbrevet at formålet med forslaget var å styrke vernet av barn som søker familieinnvandring, mot seksuelle overgrep.

Det fremgår av proposisjonen at departementet er enig med synspunkter i høringen om at staten har et ansvar for å beskytte alle barn i Norge mot overgrep. Barnevernet er tillagt et særskilt ansvar for alle barn som oppholder seg her, og det er et sentralt mål for regjeringen at flest mulig skal være godt kjent med den kompetansen barnevernet tilbyr. For å øke kunnskapen om barnevernet hos personer som er nye i Norge, har Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet utgitt en informasjonsbrosjyre på en rekke språk.

Utlendingsloven § 40 femte ledd representerer bare ett av mange tiltak for å gi beskyttelse til barn mot vold og overgrep. Departementet mener det er viktig at utlendingsloven kan benyttes til å forhindre muligheten for fremtidige overgrep mot barn.

Forslaget vil omfatte et lite antall barn. Departementet mener likevel at det er viktig å hindre at bestemmelsene om familieinnvandring åpner for utnyttning av sårbare personer.

1.2.2 Hvilke lovbrudd bør omfattes av karantenetidsbestemmelsen og det senkede beviskravet?

Departementet foreslår innføring av en karantenetidsbestemmelse og senket beviskrav i saker om overtredelse av straffelovens bestemmelser om seksualforbrytelser dersom den straffbare handlingen var begått mot en mindreårig.

Karantenetid på ti år for oppholdstillatelse for særkullsbarn dersom mors eller fars ektefelle tidligere er straffedømt, er et strengt virkemiddel. Det vil kunne oppfattes stigmatiserende og kan komme i konflikt med prinsipper om at straffedømte skal tilbake til et liv ute i samfunnet. Domfellelse for vold utenfor familien er ikke i seg selv grunnlag for å si at vedkommende vil være en fare for særkullsbarn som senere kommer inn i familien. Personer som er dømt for overtredelse av straffelovens bestemmelser om vold i nære relasjoner (§ 219) eller menneskehandel (§ 224) kan utgjøre en fremtidig fare for et særkullsbarn. Departementet mener likevel at det ikke foreligger tilstrekkelig gode grunner til å senke beviskravet for denne typen straffbare forhold i forbindelse med søknad om familieinnvandring. Tidligere domfellelser for slike handlinger vil vurderes etter gjeldende § 40 femte ledd, hvor alminnelig sannsynlighetsovervekt for mishandling eller grov utnyttelse legges til grunn.

Departementet mener gjeldende utlendingsregelverk, sammenholdt med andre mekanismer for vern av barn i Norge, er tilstrekkelig, og har etter en helhetsvurdering ikke funnet det nødvendig å innskrenke adgangen til familieinnvandring ytterligere ved å utvide bestemmelsens virkeområde til å gjelde andre bestemmelser i straffeloven enn de som fremgår av forslaget.

I forslaget er det ikke spesifisert hvilke bestemmelser i straffeloven som skal omfattes utover «bestemmelser om seksualforbrytelser». Departementet mener det er riktig at bestemmelsen gis anvendelse for brudd på alle bestemmelser i straffeloven om seksualforbrytelser (straffeloven kapittel 19), så lenge forbrytelsen er begått mot et barn.

1.2.3 Referansepersonens ektefelle er domfelt for seksuelle overgrep mot barn – forslag om karantenetid

Departementet foreslår at søknad om oppholdstillatelse fra særkullsbarn som hovedregel skal avslås dersom mors eller fars ektefelle i løpet av de siste ti årene har vært domfelt for seksuelle overgrep mot barn (både over og under den seksuelle lavalder), med mindre særlige grunner tilsier at oppholdstillatelse likevel bør gis. Tidsbegrensningen på ti år skal gjelde fra rettskraftig straffedom.

Forslaget innebærer at oppholdstillatelse kan avslås uten at utlendingsmyndighetene foretar en konkret vurdering av fremtidig fare for overgrep. Departementet mener hensynet til rettssikkerhet blir godt ivaretatt ved at det må foreligge en rettskraftig straffedom.

Tillatelse skal avslås både i familieetableringstilfeller der mor eller far og et særkullsbarn søker sammen, og i familiegjenforeningstilfeller der et særkullsbarn søker familieinnvandringstillatelse med mor eller far som allerede er etablert i Norge. Dette er tilsvarende dagens § 40 femte ledd.

Hensynet til den domfelte tilsier at en tidligere straffedom ikke kan få betydning for en søknad om familieinnvandring for all fremtid. Departementet mener at ti år er en passende tidsbegrensning. Tilfeller der det er mistanke om at vedkommende vil forgripe seg på et barn selv om det er gått mer enn ti år siden en straffedom, vil omfattes av forslaget om et generelt senket sannsynlighetskrav ved mistanke om fare for seksuelle overgrep mot barn, i proposisjonen.

Departementet foreslår at tiårsfristen skal løpe fra tidspunkt for rettskraftig dom. Dette vil innebære at det i alle saker vil være mer enn ti år siden det straffbare forholdet fant sted, og at det i enkelte saker vil ha gått en god del mer enn ti år. Forslaget innebærer at karantenetiden for en som er idømt kortere fengselsstraff kan løpe over flere år etter at soningen er avsluttet, mens en som er idømt en lengre fengselsstraff kan være referanseperson kort tid etter endt soning. Departementet mener imidlertid at hensynet til en enkel og forutsigbar bestemmelse tilsier at tidspunkt for rettskraftig dom legges til grunn. De straffbare forhold som omfattes er uansett svært alvorlige, og den skjønsmessige adgangen til unntak vil forhindre urimelige utfall. Videre vises det til at en frist beregnet fra avsluttet soning medfører at soningskø og utsatt soning av andre årsaker kan føre til at karantenetiden blir uforholdsmessig lang for enkelte.

Departementet mener det er behov for en skjønsmessig adgang til likevel å innvilge tillatelse, for å hindre urimelige vedtak og sikre vedtak i overensstemmelse med Norges internasjonale forpliktelser. Det er derfor foreslått en snever unntaksbestemmelse. Departementet understreker at det normalt ikke skal foretas en individuell vurdering av risiko for overgrep. Slike vurderinger er vanskelige å gjennomføre og ressurskrevende å forvalte. Det straffbare forholdet kan imidlertid i helt spesielle tilfeller tilsi at det likevel er relevant å ta hensyn til at det ikke foreligger en individuell risiko for overgrep. Eksempelvis må utlendingsmyndighetene vurdere om det er rimelig at en person som da vedkommende var 18 år ble dømt for seksuelt samvær med en 15-åring, ikke kan være referanseperson i en familieinnvandrings-sak ni år senere.

Det fremgår av proposisjonen at ved vurderingen av om den foreslåtte hovedregelen likevel ikke skal anvendes i en sak hvor det foreligger straffedom, må det foretas en helhetsvurdering av hensynet til barnets beste. Utlendingsmyndighetene må ved søknader fra et særkullsbarn der forelderen allerede er etablert i Norge, vurdere barnets omsorgssituasjon i hjemlandet, herunder herboende forelders omsorgsevne ved en reetablering sammen med barnet i hjemlandet. Eksempelvis kan retursituasjonen for kvinner som returnerer alene til enkelte land være så vanskelig at det anses utilrådelig å henvise mor og barn til (fortsatt) opphold der. Videre må alvorret i straffedommen inngå som en del av helhetsvurderingen. Hensynet til barnets beste og hensynet til å verne barnet mot overgrep skal være sentralt. De nærmere kriterier for denne helhetsvurderingen må utvikles i praksis.

Uansett har utlendingsmyndighetene en plikt til å melde fra til barnevernet når det er grunn til å tro at barnet blir mishandlet i hjemmet eller det foreligger andre former for alvorlig omsorgssvikt. Varslingsplikten for utlendingsmyndighetene er hjemlet i utlendingsforskriften § 17-6 og barnevernloven § 6-4. Utlendingsmyndighetene har også anledning til å kontakte barnevernstjenesten uten at den berørte utlendingen identifiseres, dersom dette er ønskelig for å avklare om det er grunn til å melde bekymring uten brudd på taushetsplikten.

1.2.4 Generelt senket krav til sannsynlighet ved fare for seksuelle overgrep mot barn

Departementet foreslår også et generelt senket krav til sannsynlighet når det er fare for fremtidige seksuelle overgrep mot barn, uavhengig av tidligere domfellelser. Forslaget innebærer at oppholdstillatelse til særkullsbarn kan nektes dersom det er grunn til å frykte at barnet vil bli utsatt for seksuelle overgrep.

Etter departementets syn er et generelt senket krav til sannsynlighet nødvendig for å gi et tilstrekkelig godt vern mot utnyttning i saker hvor det ikke foreligger domfellelse, eller hvor rettskraftig straffedom ligger mer enn ti år tilbake i tid.

Hensynet til referansepersonens rettssikkerhet taler for at kravet til sannsynlighet for fremtidige overgrep hvor det ikke foreligger tidligere domfellelse, ikke senkes for mye. Departementet mener imidlertid at hensynet til å beskytte barnet må veie tungt i denne sammenheng, og at barnets rettssikkerhet må ha forrang når det er fare for så alvorlige overgrep.

Departementet foreslår at oppholdstillatelse til særkullsbarn skal kunne nektes dersom det er grunn til å frykte at barnet vil bli utsatt for seksuelle overgrep. Med «grunn til å frykte» mener departementet

at det må foreligge en viss sannsynlighet for at seksuelle overgrep vil finne sted, men at det ikke er et krav om sannsynlighetsovervekt for slike overgrep.

Det må foreligge konkrete, objektive holdepunkter for at det er grunn til å frykte seksuelle overgrep i den aktuelle saken. Både dommer som ligger lengre tilbake i tid og dommer for overgrep mot voksne kan være relevante momenter i denne vurderingen. Det må særlig legges vekt på om referansepersonen har begått gjentatte seksuallovbrudd. I enkelte tilfeller kan det også være relevant å legge vekt på andre forhold enn straffedom, herunder om forelderens ektefelle har vært anmeldt for seksuelle overgrep. Utlendingsmyndighetene må imidlertid utvise stor varsomhet dersom det skal legges vekt på anmeldte forhold som ikke har resultert i straffedom.

Utlendingsmyndighetene må selv vurdere hvor etterrettelige opplysningene de sitter med er og vektlegge opplysningene i henhold til dette. Det kan forekomme tilfeller der årsaken til at forelderens ektefelle ikke er straffedømt, er at vedkommende ble ansett utilregnelig, at forholdet var foreldet eller andre særlige omstendigheter foreligger. Dersom saken etter anmeldelse ble henlagt, vil årsaken og omstendighetene rundt henleggelsen være viktige momenter i denne vurderingen. Det er også viktig at referansepersonen får anledning til å uttale seg om disse forholdene, slik at hensynet til kontradiksjon og den enkeltes rettsikkerhet blir ivaretatt på en god måte. Dette er særlig viktig når det ikke foreligger en rettskraftig dom.

1.2.5 Berostillelse av søknaden dersom straffesak ikke er rettskraftig avgjort

Departementet foreslår at barnets søknad om familieinnvandring skal stilles i bero, dersom mors eller fars ektefelle i Norge er mistenkt eller siktet for seksuelle overgrep mot barn.

Departementet mener det er viktig å beskytte barn i de tilfeller hvor en forelders ektefelle i nær fremtid kan komme i en situasjon som omtalt i proposisjonens punkt 6.3. Søknaden skal gjenopptas dersom straffesaken blir endelig avgjort, enten ved rettskraftig dom eller henleggelse.

1.2.6 Forholdet til EMK artikkel 8 og barnekonvensjonen artikkel 3

Departementet anser ikke endringen for å være uforholdsmessig inngripende i henhold til EMK artikkel 8. Å beskytte barn mot seksuelle overgrep er et legitimt formål i denne sammenheng, og tiltaket er egnet til å nå dette formålet. Det foreligger et tilstrekkelig rettslig grunnlag, da tiltaket foreslås fastsatt ved lov. Det understrekes også at departementet foreslår at oppholdstillatelse likevel kan gis dersom særlige grunner tilsier det.

Departementet vil peke på at den foreslåtte bestemmelsen kun vil gjelde i tilfeller der mor eller far var i en familieetableringssituasjon da vedkommende fikk oppholdstillatelse i Norge.

Spørsmålet om hva som er til barnets beste, jf. barnekonvensjonen artikkel 3, lar seg ikke enkelt besvare i de tilfellene forslaget gjelder, men det vil normalt ikke være til beste for barnet å gjenforenes med sin forelder i Norge dersom dette innebærer at barnet kan bli utsatt for seksuelle overgrep. Departementet mener at hensynet til barnets beste er ivaretatt i forslaget, også gjennom at myndighetene unntaksvis kan innvilge oppholdstillatelse til tross for tidligere domfellelse. Hensynet til barnets beste må være sentralt i denne vurderingen.

1.2.7 Endringer i utlendingsloven § 85 om vandelskontroll

Som følge av forslaget til endring i utlendingsloven § 40 blir det også i proposisjonen foreslått enkelte mindre endringer i lovens § 85, slik at det legges til rette for vandelskontroll også i saker som vurderes etter lovens § 40 sjette ledd. Tilsvarende endring må også foretas i utlendingsforskriften § 17-8 første ledd siste punktum.

Utenriksstasjonene kan allerede i dag innhente opplysninger fra politiet i flere saker, jf. utlendingsforskriften § 17-7 f, men det gjelder opplysninger vedrørende utlendingen selv, og ikke referansepersonen i Norge. Da den endelige oppgavefordelingen når det gjelder organiseringen av førstelinjen på feltet ikke er klar, har departementet kommet til at det ikke er hensiktsmessig å følge opp forslaget fra UDI om å hjemle at utenriksstasjonene kan anmode politiet om vandelsopplysninger i denne omgang.

UDI foreslår også at referansepersonen selv skal legge frem vandelsattest i de aktuelle sakene. Departementet mener en slik løsning ikke i tilstrekkelig grad vil ivareta bestemmelsens kontrollhensyn. Det er heller ikke uforholdsmessig ressurskrevende for utlendingsforvaltningen å innhente disse opplysningene selv. Dersom det går lang tid fra en søknad er fremmet til søknaden faktisk blir behandlet, må utlendingsforvaltningen uansett foreta en oppdatert vandelskontroll. En eventuell effektivitetsgevinst vil dermed bortfalle. Departementet ønsker derfor ikke å følge opp dette forslaget.

Departementet understreker for øvrig at alminnelige forvaltningsrettslige regler (om partsinnsyn, begrunnelsesplikt mv.) medfører at alle opplysninger som er vektlagt i et avslag, skal fremgå av vedtaket. Hensynet til kontradiksjon og rettsikkerhet er således ivaretatt ved at eventuelle vandelsopplysninger som utlendingsforvaltningen har innhentet og lagt vekt på vil fremgå av vedtaket, og at eventuelle feil dermed kan korrigeres i klageomgangen.

1.3 Økonomiske og administrative bestemmelser

Det fremgår av proposisjonen at forslaget ikke vil ha vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser, da det ikke antas å omfatte mange saker. Se proposisjonen kapittel 7 for oversikt. At det er få aktuelle saker etter 2009 kan ha sammenheng med at terskelen for å avslå en søknad på dette grunnlaget har blitt høyere som følge av den før nevnte dommen fra Høyesterett. Saksbehandlingen vil kunne bli enklere i noen saker ved innføringen av et objektivt vilkår, jf. den foreslåtte bestemmelsen om karantenetid. Samtidig vil et generelt senket beviskrav medføre kompliserte skjønnspregede vurderinger. Bestemmelsen kan dermed være ressurskrevende i de aktuelle sakene. Endringen vil også kunne medføre en liten økning i antall avslag, og dermed også klagesaker.

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Jorodd Asphjell, Lise Christoffersen, Hilde Magnusson, Ingalill Olsen og Eirik Sivertsen, fra Fremskrittspartiet, Gjermund Hagesæter, Morten Ørsal Johansen og Åge Starheim, fra Høyre, Øyvind Halleraker og Michael Tetzschner, fra Sosialistisk Venstreparti, lederen Aksel Hagen, fra Senterpartiet, Heidi Greni, og fra Kristelig Folkeparti, Geir Jørgen Bekkevold, viser til Prop. 162 L (2012–2013), der regjeringen foreslår en ny bestemmelse i utlendingsloven vedrørende familieinnvandring for særkullsbarn ved fare for seksuelle overgrep. Bestemmelsen skal beskytte barn som søker familieinnvandring mot å bli utsatt for seksuelle overgrep i Norge. Det vises blant annet til handlingsplan mot vold i nære relasjoner 2012, der regjeringen har forpliktet seg til fortsatt innsats mot vold i nære relasjoner, herunder seksuelle overgrep mot barn. Komiteen støtter regjeringens oppfatning av at utlendingsloven § 40 femte ledd, slik den i dag er utformet, ikke gir barn som søker familieinnvandring til Norge, en tilstrekkelig beskyttelse mot seksuelle overgrep.

Komiteen viser også til Meld. St. 15 (2012–2013) Forebygging og bekjempelse av vold i nære relasjoner, som ble behandlet i Stortinget 30. mai 2013, jf. Innst. 339 S (2012–2013) fra justiskomiteen. I meldingen varsler regjeringen blant annet at den vil legge fram en egen strategi om vold og seksuelle overgrep mot barn og ungdom, som skal inneholde tiltak for å forebygge slike overgrep og beskytte og hjelpe barn og ungdom under 18 år som utsettes for vold og seksuelle overgrep i og utenfor

hjemmet. Regjeringens forslag i Prop. 162 L (2012–2013) er et forebyggende tiltak, som spesielt skal forhindre at særkullsbarn i familieinnvandringssaker blir ofre for seksuelle overgrep fra en person som tidligere har begått slike overgrep mot andre barn.

Komiteen støtter regjeringens forslag om at søknad om oppholdstillatelse fra særkullsbarn som hovedregel avslås når referansepersonen (mors/fars ektefelle) er dømt for seksuelle overgrep mot barn i løpet av de siste ti år. Komiteen støtter videre at kravet til sannsynlighet senkes, slik at det ikke lenger kreves sannsynlighetsovervekt. Det betyr at søknad om oppholdstillatelse, uavhengig av straffedom, kan avslås dersom det er grunn til å frykte seksuelle overgrep. Komiteen støtter også forslaget om at barnets søknad om familieinnvandring stilles i bero dersom referansepersonen er mistenkt eller siktet for seksuelle overgrep mot barn.

3. Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rå Stortinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om endringer i utlendingsloven

I

I lov 15. mai 2008 nr. 35 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her gjøres følgende endringer:

§ 40 nytt sjettede ledd skal lyde:

Oppholdstillatelse til særkullsbarn som nevnt i femte ledd skal som hovedregel nektes dersom referansepersonen (forelderens ektefelle) i løpet av de siste 10 årene er domfelt for overtredelse av straffelovens bestemmelser om seksualforbrytelser og den straffbare handlingen var begått mot et barn under 18 år, med mindre særlige grunner tilsier at oppholdstillatelse likevel bør gis. Oppholdstillatelse kan også nektes dersom det er grunn til å frykte at særkullsbarnet vil bli utsatt for seksuelle overgrep. Dersom forelderens ektefelle er mistenkt eller siktet for et straffbart forhold som kan få betydning for søknaden, skal søknaden stilles i bero. Kongen kan gi nærmere regler om bestemmelsens anvendelse i forskrift.

Nåværende sjettede ledd blir nytt sjuende ledd.

§ 48 første ledd skal lyde:

Oppholdstillatelse med inntil seks måneders varighet kan gis til en søker som skal inngå ekteskap etter innreisen med en referanseperson som nevnt i § 40 første ledd. Det er et vilkår at begge parter er

over 18 år. Bestemmelsene i § 40 tredje, femte og *sjuende* ledd og § 40 a gjelder tilsvarende. Kongen kan fastsette nærmere vilkår i forskrift.

§ 85 skal lyde:

§ 85 *Vandelsopplysninger i sak om familieinnvandring, jf. § 40 femte og sjette ledd og § 48*

Politiet kan som ledd i forberedelsen av en sak som nevnt i § 40 femte *eller sjette* ledd eller § 48 benytte vandelsopplysninger om referansepersonen eller den referansepersonen har fått familieetablering

med, når søkeren er referansepersonens særkullsbarn.

Dersom politiet har vandelsopplysninger av betydning for om oppholdstillatelse skal nektes etter § 40 femte *eller sjette* ledd, kan det gis en uttalelse om dette til det organet som avgjør saken.

Kongen kan gi nærmere regler i forskrift om hvilke vandelsopplysninger som skal gis til det organet som avgjør saken, og om utforming av politiets uttalelse for øvrig.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.

Oslo, i kommunal- og forvaltningskomiteen, den 10. juni 2013

Aksel Hagen

leder

Lise Christoffersen

ordfører

